

**LA ANIVERSAREA LUPTELOR MUNCITOREȘTI
DIN IANUARIE-FEBRUARIE 1933**

**SOLIDARITATE
MUNCITOREASCĂ**

Se implinesc 34 de ani de la eroicele lupte ale cefeștilor din ianuarie-februarie 1933, organizate și conduse de Partidul Comunist Român.

Există în viață clipe pe care nu le poți uita nicicând. Pentru mine, om în vîrstă, care în viață am trecut prin multe, dacă aș fi întrebat de ce evenimente sînt cel mai mult legat cu întreaga mea ființă, aș enumera, printre acestea, luptele cefeștilor din ianuarie-februarie 1933 la care am participat.

Pe atunci nu eram membru al partidului comunist. Totuși, aceasta nu a însemnat că eu muncitor fiind, nu aveam în minte și în inimă cuvîntul de ordine al scumpului nostru partid, în ale cărui rînduri aveam să intru nu mult după aceea.

Eram secretar al sindicatului de la atelierul de Vagoane-Marfă și în această calitate aveam strîns legături cu comunistii care în permanență ne arătau drumul de luptă pe care trebuia să-l făcăm. Partidul a căutat în permanență să făurească frontul unității muncitorești de jos, pentru realizarea unității de acțiune a muncitorilor. Tîn minte că de clar mi s-a explicat că o condiție fundamentală a dezvoltării luptei noastre la C.F.R. o constituie realizarea unității de acțiune a muncitorilor. Și la noi aceasta s-a realizat prin crearea unui comitet de acțiune ales de masa muncitorilor. Din el făceau parte reprezentanți ai tuturor muncitorilor, indiferent de apartenența lor politică — comunisti, social-democrați, membri ai altor partide sau muncitori neorganizați.

În perioada aceea, la Atelierele C.F.R. Grivița se desfășura intens o viață activitate politică. La munca comitetului de acțiune, a comitetului sindical, a comitetului de fabrică și de grevă, alături de comunisti au participat numeroși simpatizanți ai partidului comunist. Antîc ce au trecut au dovedit că ei au fost muncitori înaintați care și-au adus contribuția în desfășurarea acestor lupte.

Îmi amintesc de simpatia cu care a fost susținută lupta eroică a muncitorilor cefe-

știți cu patronii, cu guvernul. După ce muncitorii au ocupat atelierele și au fost organizate pichetele de grevă, în fața atelierelor s-au strîns mii și mii de oameni, reprezentanți ai păturilor largi ale populației Capitalei, intelectuali, studenți, meseriași, mici comercianți, funcționari, jărani din satele apropiate. Ne soseau neîncetat alimente și ajutoare. Îmi amintesc cit de mult ne însufleteau vestile pe care le primeam despre grevele de solidaritate cu lupta noastră și intrările zburătoare din întreprinderile Bucureștilor.

Cu toate că luptele noastre cefeștiste au fost îndăbușite în singe, totuși, prin rezultatele înediate și iriturile asupra vieții politice și sociale din anii următori au constituit o victorie politică a clasei muncitoare din România, a partidului comunist. Cu prilejul acestor lupte oamenii muncii din țara noastră și-au dat încă o dată seama că partidul comunist constituie forța cea mai înaintată a societății, adevărata avangardă a luptei întregului popor muncitor pentru o viață mai bună, pentru libertate, democrație, independență și suveranitate națională. Aceasta a făcut să crească rolul clasei muncitoare, prestigiul și autoritatea partidului comunist în rîndul celor ce muncesc.

Cauza pentru care clasa muncitoare, masele populare din țara noastră au luptat sub conducerea partidului comunist, a biruit în România. Tradițiile revoluționare ale poporului, amintirea eroicelor lupte ale proletariatului însufleșesc întregul popor în munca harnică și plină de pastune pentru înfăptuirea programului măreț stabilit de cel de-al IX-lea Congres al P.C.R., pentru desăvîșirea construcției socialiste și ridicarea patriei pe culmile progresului și civilizației.

MIHAIL TALĂNGESCU
pensionar, fost muncitor la secția ateliere Vagoane-Marfă

Prinos eroilor căzuți în luptele din 1933

PRO ȘI CONTRA

Școala de cercetarea pedagogică?

(Urmate din pag. 1)

dovedit adesea că lipsurile existente în publicistica noastră pedagogică nu sînt străine nici de faptul că unii cercetători sînt tratați cu lipsă de înțelegere de unii recenzanți sau redactori ai Editurii didactice și pedagogice, socotim că și aici se impune o schimbare cel puțin de manieră și de competență.

...Dar rămînea în urmă a cercetării științifice în pedagogia românească nu mai poate dura. N-o permite viața; măsurile conducerii de partid și de stat, privind îmbunătățirea activității în domeniul cercetării științifice au darul să stimuleze și acest sector.

prof. Adam Căliman
director al Școlii generale nr. 175 București

Deoarece școala noastră — școala generală nr. 175, este una

dintre primele școli din Capitală în care s-a adoptat experimental sistemul de predare pe specialități la clasele I—IV, vă rugăm a ne permite să aducem în discuție părerea noastră bazată pe constatările și rezultatele dobîndite în acești 7 ani de muncă, în condițiile aplicării experimentului amintit.

Încă din 1961—1962 în școala noastră la toate clasele I—IV s-a generalizat sistemul predării pe specialități, nemaexistînd clase comune de un singur învățător.

În decursul acestor ani, colecțiunile de conducere al școlii, toate cadrele noastre didactice, au urmărit cu grijă rezultatele obținute de fiecare serie de elevi în însușirea cunoștințelor științifice, în formarea priceperilor și deprinderilor, în educarea lor temeinică, în condițiile pe care le creează predarea atunci cînd învățătorul ori profesorul se pregătește și predă o singură disciplină.

Constatarile făcute an de an și la sfîrșit de anumite etape (la terminarea claselor I—IV, comportarea elevilor în clasa a V-a, absolvirea clasei a VIII-a și în

trarea în liceu sau școala profesională) ne-au dat posibilitatea să înregistrăm mereu îmbunătățiri substanțiale, în cadrul noului sistem de predare față de sistemul tradițional, în ceea ce privește pregătirea elevilor.

De altfel, aceste constatări coincid în totul și cu o serie de materiale apărute în presa noastră de specialitate.

În primul rînd, noul sistem de predare a determinat modificări importante pozitive în privința dezvoltării multilaterale a copiilor, a formării personalității lor. Predarea pe specialități, care permite cadrul didactic a se pregăti mult mai temeinic decît dacă ar preda în clasele I—IV toate obiectele la fiecare clasă — dă posibilitatea utilizării multilaterale a unei largi game de metode și procedee adecvate de predare, antrenînd întregul complex de capacități ale elevului.

Acesta determină nu numai o tot mai bună pregătire a sa, ci și sporirea capacității sale de a îndeplini sarcini din ce în ce mai complexe și mai bogate în conținut.

Rezultatele tot mai bune la învățătură, cunoștințele temeinice însușite de elevi, deprinderile cu noul sistem au făcut să dispară de mult acel prag ce se credea altă dată și în școala noastră, între clasele a IV-a și a V-a.

Folosirea rațională a orelor de dirigiență la clasele I—IV (la clasele I—II cîte două ore săptămînal) a arătat, totodată, în mod evident, că unitatea de cerințe realizată de diriginte cu întregul colectiv ce predă la clasa respectivă, este superioară celeia stabilită de o singură persoană, adică un singur învățător, deoarece elevul, din punct de vedere educativ, este supus unor influențe mai variate și mai complexe, ceea ce stimulează dezvoltarea mai de timpuriu pe linia formării disciplinei conștiente.

Predarea de către specialiști la clasele I—IV ajută, stimulează și dezvoltă, totodată, în mod real toate laturile educației comuniste a elevilor.

Rezultatele bune instructiv-educative obținute cu elevii noștri, în decursul anilor, au situat

școala noastră, așa cum au dovedit-o toate controalele și sondajele efectuate, printre școlile bune din raion.

Absolvenții claselor a VIII-a, care și-au desfășurat activitatea, în clasele I—IV, pe baza sistemului de predare pe specialități, au obținut rezultate bune la examenele de admitere în școlile medii și în activitatea lor în liceu. Părinții elevilor noștri au exprimat mereu păreri favorabile experimentului, fiindu-le seama de buna pregătire instructivă și educativă obținută de copiii lor.

Numeroase delegații străine care ne-au vizitat desori școala au arătat un interes deosebit pentru acest experiment românesc și și-au manifestat satisfacția pentru cele constatate în școala noastră.

Desigur, însă, că nu putem să ne declarăm cu totul satisfăcuți de munca desfășurată. Mai avem încă multe de făcut. Ne vom strădui tot mai mult — întregul nostru colectiv — ca să ridicăm continuu nivelul instructiv-educativ al elevilor, ca să dobîndim realizări tot mai bune în muncă.

prof. Elena Marinescu
Liceul din Corabia

Contribuția cercetării științifice din domeniul pedagogiei la soluționarea problemelor pe care le ridică în momentul de față și în viitorul apropiat instruirea și educarea tinerei generații este necesară să fie majoră prin eficiența ei. Trebuie să recunoaștem însă, că lucrătorii din învățămînt nu au beneficiat pînă acum de un număr de studii pedagogice suficiente de mare, care să îmbrățișeze totalitatea aspectelor muncii din școală. Practica demonstrează că, nu în puține împrejurări, cadrele didactice au acționat după indicații primite verbal la cursurile de perfecționare, în consfățuirii, în consiliul și în cercuri pedagogice. Exemplul cel mai concludent îl constituie, desigur, activitatea diriginților,

fi constituit un ghid pentru abonații I.R.E.G.-ului, iar fi scăpat de pierderea timpului. Le-ar face totodată un bun serviciu și funcționarii de aici, absolvindu-i de „supararea” ce le-o provoacă adeseori gălătenii care pe bună dreptate intrabă de fiecare dată la ce ghisești trebuie să și achite datoriile. Ar fi bine ca tovarășii din conducerea acestei întreprinderi să ia în considerare mai serios dreptul cetățenilor de a nu-și irosi timpul la niște ghiseșuri unde serviciul e prost organizat.

De asemenea, n-ar fi rău dacă funcționarii și celorlalți salariați ai I.R.E.G.-ului li s-ar indica adresa exactă a locului în care ar putea găsi rețeta politeșii și a unei cuvețe.

VASILE MOINEAGU

NOTE

nuarile au achitat la I.R.E.G. taxele), să aștepte la rînd mai bine de o oră. Provoacă nedumerire faptul că repetatele propuneri ca pe respectivele ghiseșuri să se scrie zona, cartierul sau străzile orașului, nu au mers la inima nici unui funcționar. Ușor de realizat și cu „investiții” minime, faptul ar

desfășurată de altii ani fără program, fără o metodică a ei. Ca profesor de limbă străină — limba franceză, a trebuit să aștept nenumărați ani apariția unei metodici de specialitate. Cum am lucrat la clasă în condițiile absenței unui material orientativ absolut necesar? Am folosit puținele indicații metodice cuprinse în programele școlare pentru disciplina respectivă. De mare utilitate mi s-au părut articolele (puține, de altfel) din presa pedagogică, publicate în ultimul deceniu, tratînd probleme ale predării limbilor străine în școlile noastre.

La sfîrșitul anului 1965 a apărut „Metodica predării limbii franceze în școala generală”, pe care am primit-o cu satisfacție, dar care nu poate suplini decît parțial metoda predării limbii străine în liceu. Admițînd că și aceasta din urmă și-ar face întru-o bună zi apariția, profesorul de limbă franceză din școlile noastre ar dori și alte materiale care să-i vină în sprijin.

În legătură cu munca de cercetare științifică întreprinsă de cei care se pregătesc în vederea obținerii gradelor didactice, fac o propunere. Cele mai bune lucrări susținute cu prilejul examenelor pentru gradul I și gradul II să se tipărească prin I.P.C.D. și cu asentimentul autorului, acolo unde I.P.C.D. va crede de cuviință. Se înțelege că asemenea lucrări nu pot fi editate totdeauna chiar în forma în care ele au ajuns la I.P.C.D. Dar acesta din urmă să mențină legătura cu cadrul didactic respectiv, să solicite aportul lui pentru eventuale completări, actualizări.

Sar realiza cu siguranță îmbogățirea și popularizarea experienței pedagogice într-o anumită direcție, cunoașterea variatelor laturi ale predării.

Cu alte cuvinte, propun ca I.P.C.D. să stimuleze, să antreneze și să îndrumeze în munca de cercetare pedagogică pe cei care ar dori să continue o activitate începută cu prilejul pregătirii examenelor de grad. I.P.C.D. va înfăptui astfel o acțiune utilă pe linia studiilor experienței cadrelor didactice, spre profitul învățămîntului însuși.

În „Luna cărții la sate”

Monografia regiunii Brașov

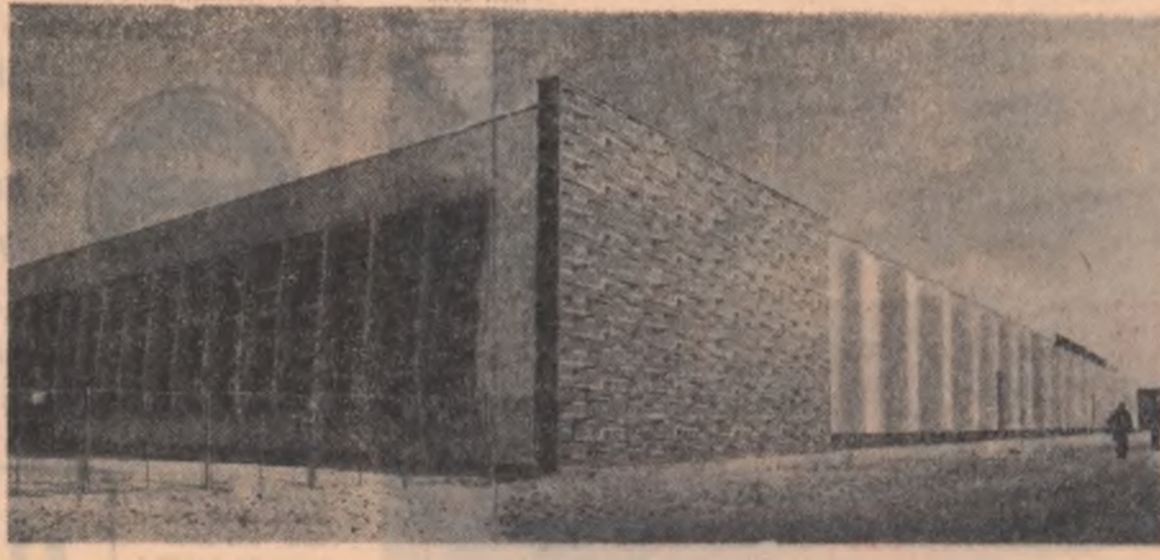
DEVA (de la corespunzătorul nostru) în a doua jumătate a lunii februarie, lună în care se intensifică pătunderea cărții la sate, sînt planificate în continuare numeroase întîlniri ale cititorilor hunedoreni cu scriitorii și redactorii ai unor edituri. Sînt așteptate să sosească două grupuri de scriitori: din primul vor face parte Ștefan Luca, Nicolae Nasta, Romulus Zaharia și poetul hunedorean I. Martinovici, care se vor întîlni cu cititorii din Vinul de Jos, Alba Iulia, Săsciori (Sebes), Vi-

neria (Orăștie), iar al doilea grup, care se compune din Mircea Sîntămbranu, Nicolae Păduraru și prozatorul brădean Josif Lupulescu va petrece ore plăcute în tovărășia cititorilor din Rapoltul Mare (Deva), Brănișca (Ilița), Luncoiu de Jos (Brad), Locuitorii din Sălașul de Sus (Hateg) și Aurel Vlaicu (Orăștie) vor avea, de asemenea, în mijlocul lor un redactor de la Editura pentru literatură, iar cei din Apoldul de sus și Geoagiu un redactor al Editurii agrosilvice.

BRAȘOV (de la corespondentul nostru) Cu prilejul campaniei electorale în vederea apropiatorului alegeri de deputați în staturile populare comunale, a ieșit de sub tipar „Monografia regiunii Brașov”.

„În anii actualului cincinal — se spune, printre altele, în monografie — statul a prevăzută, pentru dezvoltarea industriei regiunii Brașov, investiții în valoare de peste 16 miliarde lei, iar sporul producției industriale va fi în 1970 cu 64,3 la sută superior nivelului atins la finele șecenalului.

Pentru dezvoltarea intensivă a agriculturii socialiste vor fi construite două noi S.M.T., la Ucea de Jos și la Blaj, vor fi irigate peste 6.000 hectare”.

Veșteda exterioră a noului filaturii a întreprinderii „Fesătura” Iași Foto: AGERPRES

EXAMENUL ROLURILOR COMPLEXE

4 TINERI ACTORI ÎN „GOLGOTA”

Epopeea națională, istoria zburătoare a patriei și poporului nostru, constituie una din principalele surse de inspirație ale cineaștilor noștri. De la „Tudor” la recentul „Dacii”, filmul românesc a oferit pe rînd, prin „Lupeni '29”, „Răscola”, „Procesul alb”, tot atâtea realizări cinematografice importante, de netăgăduit prestigiu.

Filmul lui Mircea Drăgan, „Golgota” este dacă nu o serie a doua a dramaticului „Lupeni '29”, cel puțin o continuare a acestuia în linia psihologică, urmărind prin ecoul evenimentelor din 1929 reliefarea conștiinței revoluționare în rîndul masei.

Întîlnindu-se cu roluri complexe, tinerilor interpreți din „Golgota” le-a revenit o sarcină de loc ușoară pentru că, majoritatea, erau la prima „integrare” în personaje care trebuiau să readucă în memoria spectatorilor datele „interiere” ale unei epoci frămîntate. Ne-am adresat unora dintre interpreții filmului cu întrebarea: Ce a însemnat pentru dumneavoastră distribuirea într-un film inspirat din lupta revoluționară a poporului?

Ioana Drăgan: „A fost primul meu rol de mare întîndere, un personaj complex, greu de interpretat, necesită o cunoaștere artistică pentru care nu aveam destulă experiență. Mi-a fost frică la început. Dar pe măsură ce citeam tot ce era în legătură cu eroicele lupte ale minerilor de la Lupeni, stînd de vorbă cu oamenii care păstrau în amintirea lor evenimentele de atunci, vizitînd locurile unde ei au trăit și au luptat, frica s-a risipit încetul cu încetul și Ruxandra a căpătat viață în mintea și înima mea. Știam aproape tot despre personaje: ce simte, ce gîndește, cum se comportă, ce spune. Trebuia, și asta n-a fost deloc ușor,

ca toate acestea să le comunic spectatorilor. Am căutat să nu joc aceste personaje, să nu-l înfățișez tehnic — nici n-aș fi putut pentru că eu nu sînt actriță de profesie — ci să-l trăiesc, adică să încerc să mă port așa cum m-aș fi purtat dacă eram eu în locul acelei femei, care îmi devenise foarte apropiată, pe care o iubeam și o stimam.

Cel mai complicat era să arăt faptul că Ruxandra, pe lângă chinurile la care era supusă de către jandarmi, suporta în plus o încercare și mai grea. Tot timpul ea era chinată moral de sentimentul unei vinovății, inexistente în fapt, dar care pentru ea părea înfrîntătoare, anume că re-

IOANA DRĂGAN

VIORICA PARCAȘ

VIRGIL ALEX. PLATON

SEBASTIAN PĂPAIANI

nunțarea la continuarea marșului de dragul copilului pe care îl purta și n-o coboară în ochii varșelor ei de luptă.

Nu știu în ce măsură am izbutit eu să spun emoționant toate acestea, dar de fiecare dată cînd văd filmul, de fiecare dată cînd mă gîndesc la el, la condițiile grele în care am lucrat, la ploaia și noroiul prin care am umblat săptămîni întregi în timpul filmării, încerc un sentiment de mîndrie pentru că am avut prilejul să înfățișez pe ecran o asemenea eroină.

Viorica Parcaș: „Interpretînd un rol opus celui din „Cartierul veseliilor”, într-un film semnificativ pentru efervescența unei epoci din istoria patriei, cînd conștiințele se conturau în contextul unui spirit revoluționar tot mai pregnant și general, a constituit pentru mine întîlnirea cu un personaj care, deși are o conștiință formată și cunoaște inegalitățile societății în care trăiește, un personaj care speră și visează realist, nu are rezistența morală a luptei.

În a doua variantă a scenariului, Eva Lakatos, personajul interpretat, are și mai puține date personale care s-o contureze, rămîndu-mi mie răspunderea de a diferenția, dîndu-i o oarecare mîndrie care, din păcate, nu o dublată și de o tenacitate. În mă-

șura în care am reușit am și semnificația unei împliniri.”

Virgil Alex. Platon: „Fiecare actor își dorește, de fiecare dată, un rol inedit. Sub acest aspect rolul caporalului Pahoanța din „Golgota” a însemnat o căutare, o investigație sub raport artistic. Este adevărat că nu-l vorbă de o întoarcere de 180 de grade față de alte filme în care m-a distribuit Mircea Drăgan.

Prin ce face și prin ce spune, mijloacele esențiale de caracterizare, personajul nu ridică probleme speciale de subtilitate psihologică. Are un singur ideal, să ajungă sergent de jandarmi. Așa se explică de fapt toate atitudinile lui, de cînd i se încredin-

tează grupul istovit al femeilor, pînă la necesitățile încercare de a salva femeia căzută în fîntînă. El își impune o atitudine care nu ezită să calce un jurămînt din partea șefilor și, inerent, gradul visat.

A trebuit să înfățișez un personaj — deși negativ — care să fie integrat organic în acțiunea filmului, nu doar lipit acolo pentru a da o poliromie narativului. Nu aveam de-a face cu creionarea unor situații ci cu redarea unor stări de fapt și nu a fost ușor. Măsura prea încălcată ar fi făcut personajul incredibil, prea palid, ar fi coborît tensiunea filmului, răsfîrîndu-se mai ales într-un fel neplăcut asupra pate-

ticele peregrinări a văduvelor de mineri.

Luîndu-mi rolul în serios, m-am gîndit tot timpul să nu fac o bresă în echipa de actori care au făcut din „Golgota”, din tema importantă a filmului, un product artistic.”

Sebastian Păpaiani: „Poate apariția într-un asemenea cadru, cum îl oferă filmul „Golgota”, a fost pentru public o surpriză, o bisnuit fiind să mă vadă în roluri comice. La drept vorbind și pentru mine optica regiunii Mircea Drăgan de a mă distribui într-un rol dramatic a constituit o surpriză și de ce nu aș mărturisii, deosebit de plăcută.

Într-o vreme, tînrul jandarm disciplinat, sobru și intranzigent pînă în fata unor realități de viață are vibrații interioare caracteristice tînrului simplu, sincer, care nu ezită să calce un jurămînt strîmb, în favoarea unei chemări drepte — aceea a umanismului, a dragostei pentru adevăr, pentru om și dreptate.

Toate aceste trăsături psihologice ale personajului mi-au pus tot atîtea probleme de rezolvat și momentul ecranizării scenariului a însemnat nu numai un examen dificil ci și un prilej de nebanuite satisfacții. Momentul cel mai dificil a fost tocmai tușă-

rea acestei palete deosebite de nuanțate a interiorului sufletesc căruia trebuia să-i dau viață. Și, pentru că mi-am propus să reușesc și într-un asemenea rol, am făcut uz de un vast material documentar care se referă mai ales la cunoașterea stării de spirit a clasei muncitoare, a țărănilor noștri din etapa imediat următoare a luptelor minerilor din Valea Jiului.

La crearea personajului mi-a fost mult stăruința cu care am căutat în tot acest timp să cunosc oamenii Văii Jiului, nu pe aceea de acum, ceea ce ar fi fost destul de comod, ci pe aceea de acum 3 decenii și jumătate pe care aveam să-i transpunem în film, ceea ce nu era de loc ușor. Pentru că oriunde ai căuta în aceste locuri, atmosfera deprimantă a momentelor din 1929 nu o mai poți întîlni decît mult în amintirea celor rămași de atunci, mărturie vii ale luptei eroice dusă de clasa noastră muncitoare condusă de partidul comunist. De aceea fiecare contact cu acești oameni m-a apropiat de înțelegerea în ansamblu a atmosferei revoluționare. Petre mi s-a conturat treptat în tot ce avea el mai bun și aceasta mi-a permis o transpunere dezinvoltă și de autenticitate.”

ÎN NOILE OBIECTIVE DIN INDUSTRIA TEXTILĂ

POT FI ADMISE „CUPOANE” ÎN

PREGĂTIREA CADRELOR ?

ANCHETA „SCINTEI TINERETULUI”

Luata la un loc, investițiile destinate creșterii noilor capacități de producție de la uzinele textile „Moldova” — Botoșani și „30 Decembrie” — Arad, de la întreprinderile textile „Tășatura” — Iași și „Dorobanțul” — Ploiești, precum și construcției Tesătoriei de mătase „Victoria” — Iași (etapa I) și Fabricii de tricotate din Suceava însumează aproape 1.350 milioane lei.

Față de termenele de intrare în funcțiune, aceste șase unități se află în situații diferite. De pildă, la „Moldova”, ultimul obiectiv — secția de finisaj țesături — produce deja din ultima parte a anului trecut, pe cînd la „Victoria” se execută fundațiile, iar Fabrica de tricotate — Suceava se află încă pe... birnie.

Se știe că și de competența profesională a cadrelor tehnologice depinde eficiența întregii investiții. De aceea, încă din prima frază a acestei pagini a fost menționată valoarea uriașă a fondurilor alocate celor șase întreprinderi, tocmai pentru a ne justifica întrebarea: Sînt create acele condiții care asigură un nivel de calificare a cadrelor corespunzător gradului înalt de înzestrare tehnică a noilor obiective din industria textilă? Sînt aceste cadre capabile să asigure o producție ritmică și de calitate, astfel ca fiecare obiectiv în parte să atingă în cel mai scurt timp parametrii din proiecte? Ce metode sînt folosite, ce măsuri au fost luate în acest scop?

Punct de convergență: PRODUȚIA

— Oricare ar fi metodele și căile de pregătire a cadrelor necesare noilor capacități — ne spune tovarășul ing. VALENTIN BADEA, directorul I. T. „Dorobanțul”-Ploiești — ele trebuie să aibă ca punct de convergență calitatea producției și nimic altceva. Consider greșită părerea unora că greutățile din primele luni de activitate sînt inerente. Aceste greșeli reflectă într-un fel preocuparea beneficiarului de investiție în direcția formării cadrelor ce-i sînt necesare. Conducerea întreprinderii este obligată să ia toate măsurile pentru a sincroniza pregătirea oamenilor cu mersul construcției. Dacă nu a făcut-o la timp, va avea neacazuri mai tîrziu.

Am reținut de alături două metode interesante: 1) organizarea echipelor de filatoare încă de la începerea montajului, repartizarea acestora la fiecare mașină pe care o vor deservi și participarea efectivă la montaj, de la spălarea primelor piese și pînă la conectarea la rețeaua de forță; 2) verificarea cunoștințelor lucrătorilor muncitorilor din țesătorie, de către secția secției, în scopul selecționării celor mai bune cadre vor fi pregătite pînă în luna august pentru noile războaie.

Această preocupare am remarcat și la U.T. Arad. — La noi există secția veche de albitorie și conducerea uzinei nu a scăpat din vedere acest avantaj — ne-a spus inginerul DORIN MICU, șeful acestei secții. Am angajat cadre noi, numai tineri, care au stat mai întîi două luni în uzină ca să se obișnuiască cu disciplina de producție și să aibă idee de ceea ce înseamnă albitoria țesă-

ă se va aborda investiția. Întîrziindu-se avizarea am „pierdut trenul”, cum se spune. Iată una dintre cele mai grave urmări ale întîrzierilor în proiectare și ale tîrîgării avizării. Chiar și întîrzierile

Mai bine mai tîrziu...

Doi ani — atît durează pregătirea unui tricoteur în școala profesională. Deci, pentru un obiectiv prevăzut a intra în funcțiune în seimestrul II 1969, titularul investiției trebuie să se intereseze încă de pe acum de recrutarea viitoarelor cadre. La Suceava, tovarășul IOAN TRUSCAN, șeful comisiei economice a comitetului orășenesc de partid, ne pune în față un plan în care scrie: „Fabrica de tricotate, 1969: plan de producție — 23 milioane lei; 450 de salariați”. În continuare sînt date și cifrele — mult mai mari — pentru 1970.

— Banca de investiții a primit și planul eluviuilor pe anul în curs pentru noul obiectiv sucevean. Sînt relativ mici, eam a noua parte din investiția totală. Totuși, nimeni de la minister nu a venit să stea de vorbă cu noi; nu s-a fixat nici măcar amplasamentul fabricii: nu se interesează nimeni de recrutarea și pregătirea viitoarelor cadre — ne-a relatat tovarășul Trușcan.

Bucureștii și Suceava sînt situate aproape de același meridian — 26 grade longitudine estică. Diferența în timp nu variază deși aproape cu nimic. La Direcția de personal și învățămînt din Ministerul Industriei Ușoare, am constatat însă cu uimire că între planul aflat la Suceava și cel din București există o diferență de... doi ani.

— Fabrica de tricotate de la Suceava nu figurează cu plan de producție în actualul cincinal — ne-a declarat tovarășul ing. GEORGETA TAFTA, director adjunct. Noi corelăm planul de școlarizare cu planul de investiții. Deși vom începe pregătirea pentru Suceava în 1968.

Nu va fi oare prea tîrziu? Mai este totuși timp pentru o nouă confruntare a celor două planuri de investiții. Poate a fost sîrbit vreun rînd...

În cursul anhetelor noastre, tineri absolvenți de școli profesionale, preum și conducători de întreprin-

provocate de constructorii duo la situații asemănătoare. În anul trecut, prima serie de finisori de la „Moldova” — Botoșani a așteptat 5 luni începerea montajului.

Mai bine mai tîrziu...

— Am fost pregătiți pentru a conduce utilitate moderne — ne spune EUGEN AIACOBIAIE, secretarul organizației U. T. C. din schimbul I al secției vopsitorie de la „Moldova”. Botoșani — dar practica am efectuat-o în întreprinderi cu utilitate învechite. Sosită aici, am întîmpinat unele greutăți pînă ne-am acomodat cu mașinile moderne din secție. Am învățat la Medias. În toată Moldova nu se află nici o școală, care

deri au mai ridicat o problemă destul de importantă. — Sînt ocupați cu problemele producției... Sînt abia la început. (?) — s-au scuzat tovarășii GHEORGHE SAVA, șeful serviciului personal și învățămînt, și ing. CONSTANTIN ROPOȚA, șef de secție. De unde această opți-că? Hai, să zicem, celor din întreprindere nu le-a trecut prin gînd, că tocmai acum, la început, este bine „să se bată fierul”. Dar de la minister se urmărește dacă există acea continuitate în pregătire, despre care se tot vorbește, menită să asigure sedimentarea și fixarea cunoștințelor teoretice, legarea corec-

— Va fi construit Iași, în Școala, un complex școlar pentru 1500 de elevi, a prezis tovarășul inginer ELIAD IACOBEANU, șeful serviciului învățămînt din Direcția personal și învățămînt. Aceasta este prevăzută a fi dat în folosință în 1969 și va deservi toată Moldova. Ne întrebăm: de ce nu s-a construit pînă acum, ei doar după construcția altor obiective? Probabil și aici a funcționat tezebrul: mai bine mai tîrziu...

— Va fi construit Iași, în Școala, un complex școlar pentru 1500 de elevi, a prezis tovarășul inginer ELIAD IACOBEANU, șeful serviciului învățămînt din Direcția personal și învățămînt. Aceasta este prevăzută a fi dat în folosință în 1969 și va deservi toată Moldova. Ne întrebăm: de ce nu s-a construit pînă acum, ei doar după construcția altor obiective? Probabil și aici a funcționat tezebrul: mai bine mai tîrziu...

— Va fi construit Iași, în Școala, un complex școlar pentru 1500 de elevi, a prezis tovarășul inginer ELIAD IACOBEANU, șeful serviciului învățămînt din Direcția personal și învățămînt. Aceasta este prevăzută a fi dat în folosință în 1969 și va deservi toată Moldova. Ne întrebăm: de ce nu s-a construit pînă acum, ei doar după construcția altor obiective? Probabil și aici a funcționat tezebrul: mai bine mai tîrziu...

— Va fi construit Iași, în Școala, un complex școlar pentru 1500 de elevi, a prezis tovarășul inginer ELIAD IACOBEANU, șeful serviciului învățămînt din Direcția personal și învățămînt. Aceasta este prevăzută a fi dat în folosință în 1969 și va deservi toată Moldova. Ne întrebăm: de ce nu s-a construit pînă acum, ei doar după construcția altor obiective? Probabil și aici a funcționat tezebrul: mai bine mai tîrziu...

— Mașinile pe care le-am văzut eer, credem, și gîndire — am răspuns noi. Acest spirit de suficiență ni se pare dăunător.

— Sînt ocupați cu problemele producției... Sînt abia la început. (?) — s-au scuzat tovarășii GHEORGHE SAVA, șeful serviciului personal și învățămînt, și ing. CONSTANTIN ROPOȚA, șef de secție.

De unde această opți-că? Hai, să zicem, celor din întreprindere nu le-a trecut prin gînd, că tocmai acum, la început, este bine „să se bată fierul”. Dar de la minister se urmărește dacă există acea continuitate în pregătire, despre care se tot vorbește, menită să asigure sedimentarea și fixarea cunoștințelor teoretice, legarea corec-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

• LOCUL ȘI ROLUL BENEFICIARULUI ÎN PROCESUL DE CALIFICARE • INCERTITUDINI ÎNTRE IDEAL ȘI REALITATE • DE LA SUCEAVA LA BUCUREȘTI — CALE DE ... DOI ANI! • MICRODISPUTA PE MARGINEA UNOR CONSTATĂRI • CIND LA „FORȚELE DE MUNCĂ” NU EXISTĂ ... PUTERE (DE DISCERNĂMÎNT), SAU CIUDATA SIMBIOZĂ DINTRE 5 X 5 = ... 2 ȘI AUTOMATIZARE •

La „Tășatura”-Iași, în ceasul al 12-lea

Sondați și fondul spiritual al tinerilor, tovarășii directori?

La U.T.A., în noua secție de albitorie, am stat de vorbă cu doi tineri, absolvenți ai școlii profesionale — Pavel Mîcui și Ioan Cociș. Băieți voinici, frumoși, mîndri de munca lor. Ne-a impresionat în mod deosebit echipamentul. Parcă erau fizicienii la reactorul atomic. Cîmă, pantaloni, cămașă, bluză — albe ca laptele. Șeful secției ne-a mărturisit: „Tinerii vin în uzină animați de cele mai frumoase gînduri. A te sonda și fondul spiritual al tinerilor, tovarășii directori?”

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

— Sînt inerente aceste slăbiciuni la numărul de muncitori pe care-are uzina — ne-a răspuns tovarășul director Taftă. Microdisputa s-a încheiat nedecis. Noi ne menținem însă punctul de vedere: nici un mun-

- Să discutăm despre
- Să discutăm despre
- Să discutăm despre
- Să discutăm despre
- Să discutăm despre

TINEREȚE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

A FI TÎNĂR

Deschizând, în urmă cu citva timp, coloanele ziarului unei largi anchete care să ducă la definirea profilului social-moral al tinerei noastre generații, am primit la redacție sute de scrisori de tineri din cele mai diferite sectoare de activitate. Răspunsurile au în nota lor esențială un consens unanim: a fi tânăr înseamnă a munci. Propoziția aceasta cu acoperirea totală a unei lapidare definiții este cel mai generos reper al raportării noastre permanente. „A fi tânăr înseamnă a munci — aceasta e convingerea mea și a generației mele” — ne scrie unul dintre corespondenții noștri.

Împreună cu interlocutori ai anchetei noastre la Uzina de mașini electrice

CE VALOARE SOCIALE ACORDAȚI ACTIVITĂȚII DVS ?

ÎNĂLȚIMI INTERIOARE

Pentru vizitatorul fugar prin unitățile moderne ale economiei noastre, pentru călătorul care reține fluxul tehnologic șerpuit luminos pe panoramicii tabloului de comandă, munca aici înseamnă un simplu act de prezentă. Circuitul de producție consacrat prin prealabilele studii economice, fluxul continuu, netezit, al materiilor prime spre produsul finit exclud dramaticul. Aparent, aici dincolo de tabloul de comandă faptele oamenilor, de la elementarele obligații profesionale și până la intervențiile eurafoase, atingând zonele superioare ale eroismului cotidian, sînt tot ațitea dovezi ale unei arderi interioare, greu de ghicit altfel. Producția modernă a ușurat efortul fizic dar a înzest pe cel intelectual, a creat noi reflexe care cer și calificare superioară și conștiință și conștiință responsabilă, amplificată, socială.

Se știu doar de atita vreme. „Nu se lasă cu una cu două Stanciu” — se liniștește tânărul de alături.

Ce se întimplase? Dintr-un incident de proiectare, instalația electrică ce alimenta secția mori-ciment, trecea prin preajma unei puternice surse de căldură. Și inevitabil se produsese. Întreaga rețea electrică luase foc și un spectaculos joc de artificii. Înlocuirea instalației necesită, în condiții normale de lucru, aproape o săptămână și implicit stagnarea fluxului tehnologic.

Cheamă de urgență, cei doi tineri au ajuns în secție la ora 6 seara. Muncind fără întrerupere și mîncînd „din mers”, din cele aduse de oameni, lucrul consacrat prin normativ la durată unei săptămîni a fost isprăvit în 30 de ore. În noaptea de duminică prima moară a intrat în funcție. Probabil că-l priveam acum într-un mod special. Tînărul din fața mea era vădit incomodat. Cuvintele deveniseră de prisos. Despre conștiința valorii sociale a muncii sale pledeau cu înzecite puteri de convingere faptele sale.

RETROSPECTIVĂ DIN MERS

De la oricare punct al ascensiunii individuale, retrospectiva are darul de a grupa zig-zag-urile unei existențe, oscilările sale între pasiuni și preocupări diverse, pe un singur sens, pe un singur făgaș. Sînt în urma fiecăruia cel puțin câteva momente de relief care puntează romanul devenirii fiecăruia. Retrospectiva e totdeauna ordonată, retrospectiva esențializează, înlăturînd alte momente trăite cîndva ca defintorii, dar care nu se mai plasează acum pe vectorialul existenței individuale. Nu-și mai află rostul însă decît aparent. Căci dincolo de lipsa spectaculosului, de lipsa notei descoperitoare a viitoarei vocații pasionale și preocupărilor acum văzute ca pasagere, au fost izvoare generoase care au alimentat marile fluvii care poartă singur, acum, numele realizării. Botiș Sergiu mă privește deschis, se mărturisește ca unui prieten. Discuțiile par centrifugale, apoi se regrupează, respiră din nou prin diversitate și ceea ce memorez din cînd în cînd pentru portretul pe care-l voi alcătui mai tîrziu nu mi se pare lipsit de interes. De la 4 ani și mai apoi, Sergiu Botiș nu-și amintește să fi avut vreodată în tra-

sa sa de jucării vreo seringă sau ambalaje multicolore de medicamente ale tatălui său, doctorul Botiș, ci amintirea copilăriei arădane e legată de o altă pasiune care l-a urmărit pînă tîrziu în anii facultății. Paralel cu școala, sportul i-a fost cel de-al doilea mediu. Atletism, box, polo pe apă. A fost pe rînd un pasionat al lor. Sportul și deprinderea limbilor străine au fost pasiunile care i-au însoțit preocuparea de bază a vârstei sale: învățătura. Ce au însemnat ele pentru structura sa intelectuală? Sportul i-a dat rezistența fizică și morală indispensabilă unui cercetător. În plus ambiția superioară de a nu fi niciodată al doilea. Cele cinci limbi străine pe care le posedă azi perfect (engleza, franceza, germana, rusa și maghiara) sînt tot atîtea posibilități de informare și confirmare a cercetărilor sale. Și mai departe, desigur, prin sport, prin durată redusă a activității de performanță, sentimentul timpului, al trecerii sale reparabile și, poate cea mai valoroasă calitate morală a unui cercetător modern, spiritul de echipă. La cei 28 de ani pe care-i are acum, tînărul cercetător al Institutului de inframicrobiologie al Academiei este conștient de aceste calități.

Nu mi-am imaginat vreodată că voi putea lucra în acest institut, că toți tinerii care sîntem aici vom avea un sprijin moral și material atât de mare din partea tuturor și în special din partea magistrului nostru, tovarășul academician Nicolau. Aici, prima învățătură a fost aceea că nimic nu se realizează în profesia noastră, dincolo de teminicele cunoștințe profesionale, de munca continuă, deseori cite 12-14 ore efective pe zi, fără spirit de echipă.

Sînt, fără îndoială, în biografia sa momente semnificative care-i anunțau actuala profesie. În timpul studenției timișorene (cea mai pregnantă amintire dintr-o dascăli săi e aceea a cunoscutului specialist, prof. univ. Vladimir Buzică), serul științific și apoi cel doi ani petruți ea medic practicant clinic (extern și intern) de boli contagioase, lucrările de laborator au prevestit descoperirea, a ceea ce ne-am obișnuit să numim cam prețios, vocația sa. Revelația n-a trîit-o însă aici ci la Șimleu-Silvaniei unde a lucrat aproape un an de zile. Era, cum definește el acum această perioadă, fațeta practică a actualii sale profesii. Două i-au fost preocupările: grija pentru sănătatea oamenilor de aici și lungile lecturi profesionale. Lecturile i-au descoperit o lume fascinantă.

Niciodată nu mi-am închipuit că poate exista un cîmp atât de vast și de modern de cercetări cum este inframicrobiologia, această disciplină în care onorată spe-

liști din diferite domenii. Și tot aici i s-a sădit adînc conștiința valorii sociale a profesiei sale, a posibilităților sale cercetări.

Mi-am dat seama atunci, cunoscînd drama pe care le produc unele boli, de ceea ce poate însemna modesta mea contribuție. Desigur e de preferat să lucrezi, imediat după facultate, într-un institut, dar nici perioada de practician nu trebuie ignorată. Ea înseamnă foarte mult pentru profilul moral al cercetătorului, pentru conștiința utilității sale. Cei 2-3 ani petruți acolo înseamnă numai într-un fel o pierdere. Ceea ce pierzi pe un plan științific însă în altul, în ritmul accelerat al cercetărilor de mai tîrziu. Simți în permanentă obligația morală pe care o ai față de oamenii pe care i-ai cunoscut.

De trei ani și jumătate lucrez în secția de biologie inframicrobiană, condusă de doctorul docent N. Cajal, în sectorul genetic. Deja era un palmares științific bogat. De la început i s-a dat posibilitatea să colaboreze la toate lucrările sectorului. La Varșovia, la Congresul european de poliomielită, delegația română condusă de dr. Cajal Nicolae a prezentat 3 lucrări dintre care una prezentată de Botiș Sergiu. A colaborat apoi la alte lucrări prezentate în forum științific la Moscova (1965), București (1965), Roma (1966). Este prim-semnatarul unor lucrări publicate în revistele de specialitate din străinătate. În 1965 și-a trecut examenul de aspirant iar în acest an, probabil, își va susține teza de doctor în științe cu „Interațiunea genetică”.

Șchița portretului său profesional capătă așezurate contururi. E vârsta unor împliniri generoase.

PATRU ANI ÎN FRUNTEA ÎNTRECERII SOCIALISTE

Fabrica de confecții și tricotaje București, sectorul II, produs 6, zona a II-a. Interlocutores, Lazăr Gheorghita. Biografia simplă, accentuate creșteri profesionale și împlinute satisfacții, materiale și morale. Originară din comuna Ungureni, raionul Titu, a învățat eroicilor în atelierul unui particular. În 1958 s-a căsătorit venînd în București. Un an și l-a petrecut acasă. „De-ale gospodăriei” — ne spune și o undă de jenă îi colorează mărturisirea. În 1959 a intrat

acii, în fabrică. În 1961 a urmat timp de 6 luni cursurile de ridicare a calificării și are acum categoria a IV-a. A simțit de la început că meseria sa, locul său în fluxul tehnologic al fabricii îi cere multă îndeminare și cunoaștere a cit mai multor operații. Dar tot aici a cunoscut satisfacțiile competiției profesionale, în trecerea socialistă. E de fapt adevărata ei școală, școală înaltă a producției.

Încă de la început am învățat un lucru de preț: am învățat că munca pe care o faci, indiferent care, trebuie făcută frumos. Folosul îl trage și întreprinderea în care lucrezi, deci mai departe societatea dar și tu ca om. Muncind astfel încerci satisfacții deosebite, trăiești bucuria împlinirii. Dacă lucrul acesta bineînțeles, îl faci pentru tine, pentru propriu-ti bucurie. La început mi-am propus să lucrez ca să fac planul, să câștig bine, apoi fiind evidențiat în producție am descoperit, luptînd să-mi mențin lună de lună titlul, bucuria de a lucra bine și cu folos pentru toți oamenii și trăiesc de atunci fericierea că munca mea e folosită de întregii societăți.

Portretul Gheorghitei Lazăr poate fi înfîlțit la panoul de onoare, iar pe buza de sărbătoare a tinerii în vîrstă de 25 de ani strălucite, de patru ani la rînd, steluța de frunzăș în întrecerea socialistă. E semnul care confirmă conștiința socială a muncii pe care o desfășoară Gheorghita Lazăr.

MUNCA NOASTRĂ SE VARSĂ ÎN MUNCA ÎNTREGULUI POPOR

De citva timp cîntăm în sediul comitetului U.T.C. de la Uzina de mașini electrice, ancheta noastră. Sîntem, Buzică Alexandru, inginer, Botez Constantin, bobinator, Velescu Mircea Stelian, rabotor, Bucur Cornel, secretarul comitetului U.T.C. pe uzină și semnatarul acestor rînduri, pentru prima oară împreună. Întrebarea anchetei noastre nu l-a surprins deloc nepregătit.

Aș zice că despre profesia pe care o ai nu poți spune că o știi foarte bine dacă nu ai permanent în față, dincolo de operația pe care o faci, imaginea ansamblului general în care

pleasa pe care o execuți își va găsi locul, destinația piesei pe care o faci și cui îi este ea folosită — ne spune bobinatorul Botez Constantin, posesor, de două zile, al insignei de frunzăș în întrecerea socialistă pe anul 1966. Acum trei ani, după ce am venit în uzină de pe băncile școlii profesionale mi-era destul de greu, dar m-au ajutat muncitorii mai în vîrstă, cum ar fi, acum, mals-trul Zăbară Ion. Ei m-au ajutat, mi-au deschis ochii asupra importanței muncii pe care o făceam, la bobinaj. Toate mașinile trec prin această secție și accentul, e ușor de înțeles, se pune înzest pe calitate. Știind că de folositoare este munca mea societății, cred eu, că de aceea mi-am însușit bine meseria, de aceea urmez seralul, sînt în clasa a X-a și nu am dat niciodată un rebut.

O condiție hotărîtoare a succesului nostru în producție este să cunoști — se alătură discuției Velescu Mircea Stelian, rabotor — destinația pe care o are munca ta. Important e, după mine, să nu uiți nici o clipă cui dedici străduințele tale, eforturile tale. Una e să robotești, adică să repeți la infinit aceleași operații, în același orizont mărginit și alta e cînd privești mai departe. Să știi cine este mai departe, dincolo de porțile uzinei tale. Și mai departe sîntem noi, noi toți, poporul nostru.

A tu cu folosete munca ta, ce valoare socială are această muncă, care este locul tău în acest uriaș angrenaj social înseamnă să fii conștient de utilitatea și necesitatea imperioasă a eforturilor de autopădășire, de continuă nemulțumire cu ce ai realizat azi, cu ambiția de a fi mai bun și mai de folos mine. Rabotorul Velescu Mircea Stelian este unul dintre aceștia. În 1961 a terminat școala profesională și apoi a urmat, paralel cu munca în uzină, seralul. Anul trecut și-a luat bacalaureatul.

Nu mai e deloc un secret pentru mine și colegii mei că munca într-o uzină modernă, cum e și a noastră, nu se mai poate face foarte bine numai cu deprinderea unor operații. Cît de folositor îmi este liceul în munca mea nu pot să-mi dau seama întotdeauna exact. Cert este, însă, că am acum înfîlțit mai multe cunoștințe, că pot „citi” mult mai ușor un desen pentru o piesă, că-mi pot imagina cum va arăta piesa „pe viu” și am astfel posibilitatea să elimin o serie de operații inutile. De altfel, jumătate din cei 110 tineri din secția noastră de sculerie urmează seralul.

Inginerul Buzică Alexandru după terminarea în 1964 a facultății de tehnologia construcțiilor de mașini a poli-

tehnicii bucureștene a venit în această uzină, fiind repartizat să lucreze ca tehnolog la secția sculerie, principala secție a uzinei, căci aici se execută toate piesele componente ale unei mașini electrice. „Nerealizarea ritmică a planului — ne spune el — înseamnă periclitarea planului general al uzinei, nerealizarea întregii producții”. Industria modernă pune un accent sporit pe cooperarea a numeroase întreprinderi. Interdependența acționează ațit între secțiile unei uzine, cît și între uzine și, în ultimă instanță, la nivelul întregii economii. Atunci cînd lucrăm la strîngărie eram conștient că nerealizarea planului aici și mai ales nerealizarea lui ritmică aduce perturbări în munca întregii uzine. Acest fapt încercăm să-l însușim și tovarășilor mei de muncă de acolo, în majoritate tineri”.

Sarcinile mereu mai mari care ne revin pe linie de producție, uzinei noastre — a completat tov. Bucur Cornel, secretar al comitetului U.T.C. — pune în fața întregii noastre organizații sădirea în rîndurile tuturor tinerilor a conștiinței utilității muncii lor, cît și în ce fel contribuie ei la îndeplinirea marilor obiective ale cincinalului. Era, mai de mult, o practică în uzină, prin unele secții, absențele nemotivate. Se spunea chiar că ele nu afectează pe nimeni din moment ce lucrul nefăcut în acea zi poate fi făcut altădată.

Cu asemenea optică n-ajungem prea departe, revine în discuție inginerul Buzică Alexandru. În anul acesta uzina are sarcini sporite. Să vă dau cîteva cifre: producția globală, 112,8%, producția marfă 113%, productivitatea muncii 110,1%, pentru export 95,5%. Fără respectarea ritmului nici nu se poate concepe realizarea planului.

Uzina noastră cooperează — adăugă tov. Bucur Cornel — cu uzinele „Tractorul și „Steagul roșu” din Brașov, sau „Electroputer” din Craiova. Dacă lucrurile merg bine la noi, sînt șanse în plus să meargă bine producția și acolo. De altfel, în acest sens, spre cultivarea unei asemenea conștiințe ne îndreptăm noi eforturile în munca de educație a tinerilor.

E ceea ce spunea colegul meu Velescu — a încheiat într-un fel discuția noastră, tînărul Botez Constantin — că una e să muncești repetînd aceleași gesturi mecanice și alta e să știi că munca ta e așteptată undeva, într-o altă uzină, într-o altă fabrică, că munca ta se varsă în munca întregii țări, că ești astfel trup din trupul harnicului tău popor.

ȘTIȚI CÎT ȘI CUM DEPINDE DE DVS. CA SOCIETATEA SĂ-ȘI ÎNDEPLINEASCĂ MARILE EI OBIIECTIVE ?

GHEORGHITA LAZĂR

Dr. SERGIU BOTIȘ

Anchetă realizată de Vartan Archellian

DE PEȘTE HOIARE

Progresele lui „Concorde”

Acord comercial româno-turc

insemnări

Dacă bătrînul Albion va acosta pînă la urmă la cheul Pieței comune este o întrebare învaluită deocamdată într-un mister aproape de nepătruns. Pînă acum apropierea Angliei de „cei șase” a marcat, practic, un singur punct remarcabil. E vorba de proiectul anglo-francez pentru construirea avionului „Concorde” cu reacție, de mare capacitate de pasageri.

În fața prototipului „Concorde” nr. 001, la uzinele aviatice franceze a fost expusă zilele trecute o tăbliță pe care se poate citi: „Primul zbor prevăzut pentru 28 februarie 1968”. Prototipul britanic, în curs de montare la Filton, are toate perspectivele să zboare înaintea celui francez (după unele aprecieri ale tehnicienilor, în jurul datei de 1 septembrie 1967). Ceea ce pare să indice că toate termenele prevăzute au șansa să fie nu numai respectate, ci și deversate și că fructul colaborării aeronautice franco-britanice va rodi la timp.

În Statele Unite cele două proiecte ale avionului S.S.T. (rivalul prezumat al lui „Concorde”), proiecte prezentate Comisiei guvernamentale, fac însă obiectul unei aprinse polemici în cercurile specialiștilor. Nici o hotărîre definitivă n-a fost încă luată și termenul cel mai apropiat pentru o decizie fermă din partea Casei Albe ar putea fi, potrivit unor precizări din surse oficiale, „toamna anului în curs”.

Bineînțeles, fiecare zi pierdută la Washington este o zi cîștigată cu folos la uzinele Sud Aviation din Toulouse și la uzinele — omolog britanice de la Filton. Vinzările ferme de aparate „Concorde” depășesc de pe acum șazezi. Mariile companii aeriene se îndreaptă spre „Concorde” ca urmare a avansului din ce în ce mai masiv asupra „adversarului” său american. Cu toată modesta capacitate a avionului franco-britanic, majoritatea societăților aviatice preferă să-și rezerve posibilitatea de a avea aparatul respectiv în serviciu, pe liniile lor, în jurul anului 1970. Chiar și societățile canadiene, cumpără-

toare tradiționale și în exclusivitate de avioane americane, au comandat pînă acum douăzeci de aparate „Concorde”. Perspectivele de vânzare cresc mereu. La Paris și la Londra se vorbește actualmente de 250 pînă la 300 aparate ce urmează a fi sigur plasate pînă în 1972—1973.

Mai puțin ambițios decît proiectul de asociere la C. E. E., proiectul „Concorde” are, după cum se vede, șanse mai precise conturate. Și avantajele concrete, în perspectivă.

ANKARA 15 (Agerpres). În urma tratatelor care au avut loc la Ankara, între delegațiile Republicii Socialiste România și Turciei, s-a semnat un protocol privind schimbul de mărfuri între cele două țări pe perioada 1 aprilie 1967—31 martie 1968.

România va livra în Turcia produse chimice, mașini și utilaje, fibre sintetice și artificiale, diverse sortimente de hirtie etc., iar Turcia va exporta în România produse agroalimentare, bumbac, fire și țesături textile, minereuri etc.

A străbate, în sideralul decembrie, piețele, străzile și canalele Veneției însemnări a te îmbăta cu vinul tristeții.

Neîndolios, intuiția eminescică din urmă cu nouă decenii își prelungește, în sufletul călătorului român, reverberațiile; încit, auzind de departe timbrul adinc al orologului de la San-Marco, elogiile cadente se suprapun perfect silabelor pentosilabice. Dar nu motivul livros declanșează tubulătoarea stare de spirit, ci efectiv imobilitatea stranie a timpului într-un oraș-muzeu, așteptându-și vesnic intriziții oaspeti și vesnic confundându-se în sine, pînă la inexorabila sa desprindere de lume.

Statisticile stabilesc cifra locuitorilor orașului de pe lagunele Adriatice la circa 350 000. Unde sînt acești oameni? Greu de spus, cînd mai fiecare însulmînt pasă a-și cere scuze pentru faptul că vorbind sau rîzînd, ba chiar respirînd pur și simplu, tulbură o liniște vechi, grea de sensuri nostalgice, încorporată în ziduri, arcuții în poduri, somnolind pe ape.

Tăcerea Veneției, compacă de începutul nopții, cînd pașii călătorului sună pe caldarîmuri ca pe suprafața unei alte planete, apare încă mai durerosă dimineața ori spre amiază, cînd e fragmentată de strigătele rare ale vizitatorilor de suveniruri fotografice, a

DIN VIATA TINERETULUI LUMII

Poem „periculos”

Pentagonul s-a supărat pe o fetiță de 12 ani, Barbara Beidler, din Vero Beach (Florida). Iritarea membrilor Consiliului pentru educație al forțelor armate ale S.U.A. a fost atât de mare încît a dus la anularea a 13 000 de abonamente la revista VENTURE, un săptămînal destinat elevilor din S.U.A. și copiilor personalului militar american din străinătate. La baza acestei măsuri stă un poem scris de micuța Barbara. Titlul lui: „Cînduri după un bombardament cu napalm asupra locuitorilor de junglă din împrejurimile Haijong”.

Un copil american critică politica și acțiunile S.U.A. împotriva poporului vietnamez. Micuța Barbara descrie „junglea transformată în flăcări de aur în care ard păsările mici”. Ea vede: „Animale mici cu blana în flăcări / Apoi copii în flăcări / Alergînd cu hainele fluturînd ca căprioarele sălbatice / Ascultați americani / Ascultați clar și îndelung:”

Copiii plîng în junglele de lângă Haijong. Toate acestea nu au fost pe placul „educatorilor” din Pentagon. Cu atât mai mult pe cit revista VENTURE a june și în mișcările de copii americani care și-au însoțit părinții la Saigon și în alte orașe ale Vietnamului de sud. Ei nu trebuie să afle despre crimele întreprinse împotriva poporului vietnamez. Pe ei nu ar trebui să-i preocupe soarta copiilor bombardați cu napalm. De aceea, s-a considerat că este mai bine să se renunțe la abonamentele la revista VENTURE.

Un purtător de cuvînt al Pentagonului, a declarat deschis că poemul publicat în această revistă a creat „o situație supărătoare” pentru guvernul S.U.A. Nu este pentru prima oară cînd se înregistrează asemenea „supărări”. Articolele ziaristului american Salisbury de la „New York Times”, mărturiile aduse de reprezentanții organizațiilor feminine și clericale din S.U.A. după vizitele făcute recent în R. D. Vietnam, constituie tot atîtea dovezi împotriva politicii S.U.A. în Vietnam. Enercarea militarilor cu preocupări „educative” ni se pare simptomatică...

I. RETEGAN

pe scurt

Potrivit știrilor parvenite din capitala sud-coreeană, Ministerul Apărării din Seul a dat publicității marți un plan privind trimiterea de noi trupe în Vietnamul de sud. După cei 50 000 de militari sud-coreeni trimiși pînă în prezent în ajutorul regimului saigonese, autoritățile de la Seul intenționează acum să „întărească” aceste forțe cu unități de marină și geniu.

La 14 februarie, la Varșovia, în prezența conducătorilor de stat, a avut loc o ședință plenară a Semlului, în cadrul căreia au fost adoptate două proiecte de lege privind modificarea legii cu privire la școlile superioare artistice și a legii cu privire la pașapoarte.

ALF RAMSAY-BARONET

Marți a avut loc la palatul Buckingham o ceremonie oficială la prilejul căreia regina Elisabeta a Angliei, a conferit lui Alf Ramsay, antrenorul echipei naționale a Marii Britanii, titlul de baronet și insigna de „cavalier al imperiului britanic”. Cu același prilej, a fost decorat și căpitanul echipei naționale britanice, Bobby Moore.

Manfred-Dieter Oslander, care dispune de un observator propriu pentru supravegherea sateliților, este „colaborator onorific” la eforturile pentru cercetarea Cosmosului. Pasionat cercetător amator și-a instalat în podul casei sale din Bonn, un sistem de antene și aparate care l-au ajutat să obțină rezultate uimitoare de precizie.

Impăratul Etiopiei, Haile Selassie I, care a sosit într-o vizită oficială la Washington, a avut marți o întrevedere cu președintele S.U.A., Lyndon Johnson. Consilierul special al președintelui pentru problemele securității internaționale, Walt Rostow, a declarat că în cursul convorbirii cei doi șefi de state au procedat la o trecere în revistă a situației internaționale și au examinat problema vietnameză, ca și problemele Africii răsăritene. El a adăugat că discuțiile bilaterale au fost axate pe problemele colaborării în domeniul educației, sănătății și agriculturii.

TABLOU... MICROSCOPIC

Pictorul Hans Joachim Babriekski din Holstein, a bătut recordul în domeniul picturii în miniatură. Pînă recent, cel mai mic tablou din lume se afla în Italia, avînd dimensiunile de 1 mm. Pictorul vest-german, servindu-se de o fibră de rășină sintetică, a pictat pe o „plînză” cu dimensiunile sub 1 mm un portret al lui Dante, care nu poate fi recunoscut decît cu ajutorul microscopului. Lupa cea mai puternică nu mărește suficient detaliile pentru a fi recunoscute. „Microportretul” este pictat în roșu, verde, negru și alb și este rodul unei munci de șase luni. El se află expus la Galeria de miniaturi din Berlinul occidental.

DUVALIER DESLĂNȚIT...

Turnarea în Dahomey a exteroarelor filmului „Comedianii”, după un roman al lui Graham Greene, a provocat furia dictatorului din Haiti, Duvalier. Filmul, regizat de englezul Peter Glenville, care critică vehement regimul din Haiti, a determinat pe Duvalier să-și rechemе ambasadorul de la Cotonou și chiar să amenințe cu ruperea relațiilor diplomatice. Autoritățile dahomeiene nu au luat însă în considerație mesajele de amenințare ale lui Duvalier și, luni seara, însuși președintele Republicii Dahomey, Dristophe Soglo, a dat o recepție la care a fost invitată întreaga echipă care a participat la filmări, printre care Richard Burton, soția sa, Elizabeth Taylor, interpreții rolurilor principale, Peter Ustinov și scriitorul Graham Greene.

În întreaga Italie se înregistrează ninsori abundente și temperaturi neobișnuit de scăzute. În Apennini, la Modena, au fost înregistrate 21 de grade, sub zero. Numeroase sate din această regiune au rămas complet izolate în urma ninsorilor. La-cul Lacena a înghețat, iar în Apulia, poleiul și zăpada împiedică circulația pe numeroase șosele principale. Tarantă a cuprins și Insula Sicilia, unde s-au înregistrat temperaturi de cîteva grade sub zero. Vulcanul Etna este acoperit de zăpadă.

Wilson la Bonn

Ieri au început la Bonn convorbirile dintre cancelarul Kiesinger și premierul britanic Harold Wilson, care și-a amînat venirea în capitala R.F.C. pentru a putea participa la dezbaterile de marți seara din Camera Comunelor.

După „vizitele de explorare” ale premierului britanic în capitalele Italiei, Franței și Belgiei, convorbirile de la Bonn, reprezintă cea de-a patra etapă a sondajelor sale în legătură cu perspectivele aderării Angliei la Piața comună. Cercurile guvernamentale vest-germane precizează însă că sfera temelor politice ale convorbirilor de la Bonn va fi mult lărgită, pentru a cuprinde, printre altele, nevralgic problema a compensațiilor în devize a cheltuielilor pentru staționarea trupelor britanice în Germania occidentală. Aceste teme au făcut de altfel și obiectul convorbirilor care au avut loc marți între cancelarul Kiesinger și președintele federal Heinrich Lübke.

În problema aderării Angliei la Piața comună, arată cercurile guvernamentale, guvernul federal va căuta să fie „purător de cuvînt rezonabil și obiectiv” în cadrul consultărilor sale cu Anglia avînd grijă să evite o prejudiciere a relațiilor franco-vest-germane. De aceea, adaugă aceste cercuri, „ar fi greșit ca Anglia să fie lăsată să-și facă prea multe speranțe în această problemă”. În ce privește problema compensațiilor în devize pentru staționarea trupelor britanice de pe Rin, aceleași cercuri au declarat că pentru aceste trupe s-a creat „o situație excepțional de grea”, iar guvernul federal nu va fi probabil în măsură să-și ia angajamente de viitor față de premierul britanic. Dificultățile ar consta, în primul rînd, în faptul că balanța de plăți anglo-vest-germană este deficitară, astfel încît acest lucru ar îngrădi noi achiziții vest-germane de armament din Anglia. Mai mult, la Bonn se consideră drept îndoielnic că guvernul federal va putea să-și mențină oferta inițială de a plăti Angliei anual devize în vuloare de 350 milioane mărci. Lărgită prin aceste probleme în care nu există încă puncte de vedere comune între cele două părți, misiunea diplomatică a premierului britanic se anunță a fi dificilă.

Una din numeroasele familii rămase fără adăpost în urma incendiului care a distrus suburbiile din Hohoth — Tasmania

SEMNAREA TRATATULUI PRIVIND DENCLEARIZAREA AMERICII LATINE

CIUDAD DE MEXICO 15 (Agerpres). — Marți, la Ciudad de Mexico a avut loc festivitatea semnării tratatului privind denclearizarea Americii Latine. Tratatul, care prevede crearea primei zone libere de arme nucleare într-o regiune populată a lumii, a fost semnat de reprezentanții a 14 țări latino-americane — Bolivia, Columbia, Costa Rica, Chile, Ecuador, Guatemala, Haiti, Honduras, Mexic, Panama, Peru, Salvador, Uruguay și Venezuela. Celelalte țări, reprezentate la sesiunea din capitala mexicană a Comisiei pregătitoare pentru denclearizarea Americii Latine, au anunțat că textul tratatului a fost înaintat guvernelor lor pentru a fi studiat.

În cadrul sesiunii Comisiei pregătitoare, care a aprobat clauzele tratatului, a fost votată și o moțiune care prevede prezentarea textului tratatului spre dezbateri viitoare sesioni a Adunării Generale a O.N.U. și Conferinței pentru dezarmare de la Geneva.

În cadrul sesiunii Comisiei

Disputa cafelei

Reprezentanți a 61 de state membre ale I.C.O. (Organizația Internațională a Cafelei) — atît producătoare cît și consumatoare — s-au întrînit de curînd la Londra într-o dispută asupra problemei prețurilor. În urma scîderii cererii de consum, prețul cafelei a scăzut în ultimul an de la 43,25 de cenți pînă la 38,75 cenți. Pentru ca prețurile să fie readuse la un nivel acceptabil, I.C.O. a hotărît reducerea cotelor de export ale țărilor producătoare pentru a se crea un echilibru între cerere și ofertă.

De data aceasta, acțiunea Organizației Internaționale a Cafelei s-a îndreptat direct spre esența problemei și anume, împotriva producției de cafea. Planul acestei campanii prevede distrugerea, numai în Brazilia de pildă, a 20 la sută din plantațiile de cafea. Aproximativ 40 000 de hectare de terenuri vor trebui să distrugă 497 milioane de arbori de cafea. Un comentator american a spus despre această măsură că „ea a creat panică în rîndul celor care se ocupă de producția de cafea”.

ION D. GOIA

Noua monedă braziliană

„O activitate asiduă, neobișnuită la sfîrșitul mandat”, astfel este caracterizată în cercurile politice latino-americane strădania guvernului Branco de a crea succesori săi un cadru predefinit, de a-1 lăsa moștenire numai elemente gata făcute, la nivel de fapt împlinit.

Amintim, printre altele, adoptarea noului constituții, legea presei și legea siguranței naționale, elaborate fără consultarea noului președinte. (Aceasta, după cum se știe, făcea în perioada respectivă un lung turneu prin țările occidentale; mulți se întrebă dacă silința cu inițialele voiajului tocmai cu scopul de a nu fi de față la adoptarea noulor legi și reforme și deci, pentru a nu fi silinț să ia vreo poziție față de ele). Ultima verigă din seria „faptelor împlinite” o constituie — pînă în prezent — reforma monetară, intrată în vigoare la începutul săptămînii.

Decretul-lege privitor la crearea noului cruzeiro datează de la 13 noiembrie 1965. În termenii acestui decret un cruzeiro nou este echivalent cu 1000 cruzeiros vechi. Rămăsese în suspensie doar data punerii în aplicare a reformei. Joia trecută, guvernul a anunțat că data a fost, în sfîrșit, stabilită: 13 februarie. Tot atunci s-a anunțat însă și o altă măsură financiară — devalorizarea cu 25 la sută a monedei naționale (la carel par-

rile de prețuri, la care se refera ziarul amintit și pe care observatorii din capitala braziliană le consideră „inerente”, ca urmare a devalorizării, vor necesita, desigur, cantități sporite de monedă pe piață. Aceiași observatori apreciază că, din această cauză, noul președinte Costa e Silva va fi nevoit — în primele luni după preluarea, la 15 martie, a prerogativelor sale — să recurgă la masive emisiuni monetare. În această situație există posibilitatea ca noile măsuri, în loc să ducă la înfrîngerea inflației, să provoace, dimpotrivă, o intensificare a ei. Potrivit aprecierii agenției FRANCE PRESSE, reforma monetară braziliană va duce la creșterea costului vielui cu 30 la sută, chiar ținînd cont de reducerea taxelor la importuri — anunțată ca o „contracurare” a devalorizării.

Intrucît, prin urmare, noile măsuri în domeniul monetar ale guvernului Branco ar putea crea guvernului succesori nu facilități ci, mai degrabă, dificultăți, încep să pară demne de crezare afirmațiile potrivit cărora Costa e Silva și echipa sa n-au fost ținută la curent cu reformele proiectate și apoi aplicate, la spartul tirgului, în serie.

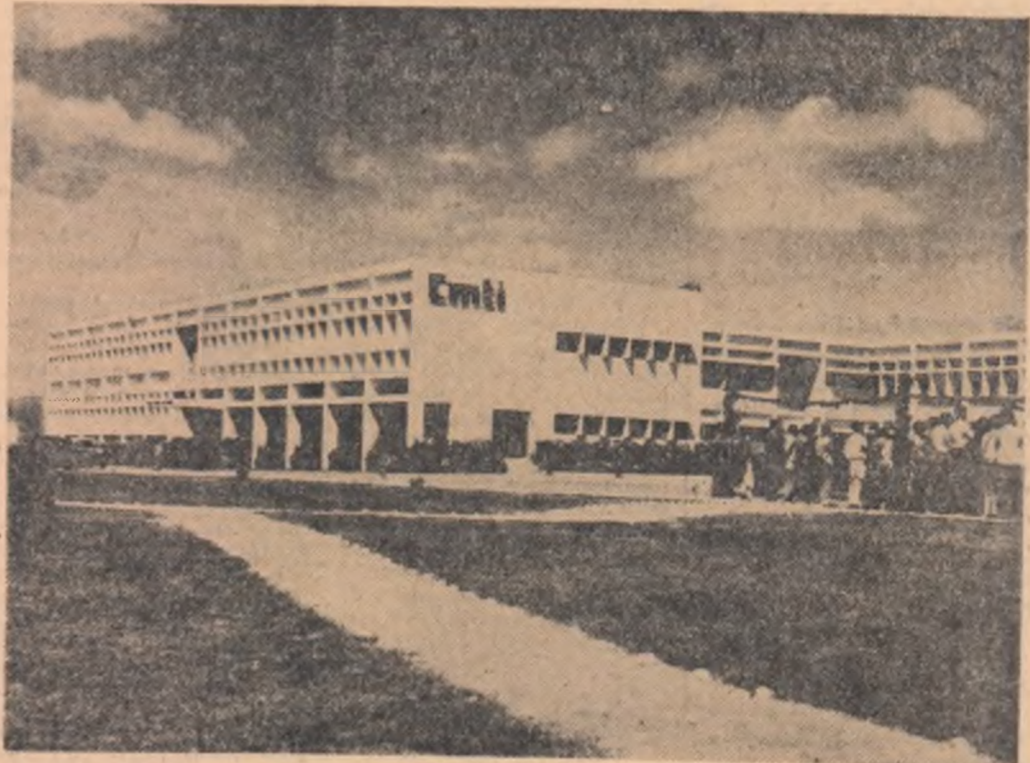
Somnul Veneției

Și, signor, fug, aș spune că evadează, căci niciunul nu se uită înapoi și toți răsufă ugrați regînd și mașina ori trenul. Unii se întorc după cîțiva ani, dar atunci rămîn și mai puțin. Iar noi îi așteptăm neclintii aici, unde zace cea mai frumoasă moartă a lumii. Vedeți nu sîntem de invidiat, noi, venețieni.

De undeva, de sus, din virful celebrilor Campanilla, acoperiturile roșii nu lasă să se intre vadă nici măcar prezența apei între case în locul asfaltului; cu atît mai puțin se vede de acolo dezolarea gondolelor, aceste echivalente ale trasurilor, date tot mai mult la o parte de bărcile cu motor, taxuri pe canale. De sus, ori de departe, nu se vede resemnarea sufletorului în sticlă, pusă să experimenteze în fața oricărui client virtual, îmbiat insistenț, nașterea unui vas de Murano autentice; nici expresia de nedumerire a supraveghetorei unei admirabile expoziții de pictură (școala din Murano) deschisă gratuit, dar pentru nimeni, pînă la neversimila oră 22. De pe soclul său neobișnuit de înalt, Bartolomeo Colleoni, faimosul il Condottiere, capodoperă a lui Verrocchio, nu-i învrednicește cu atenția sa pe localnici, altmînterți poate ar da plîntei calului de bronz, vîzîndu-i cum tinjese în praguri și cum întinse asupra flăcărilor trecător străin. De la înălțimea zborului lor, păsările nu se ostensec să numere vapoarele cite, împunate, vin să ancoraze aici, la fundul de sac al Adriatice; iar de la înălțimea norilor, vîntul subțire nu observă nici el că palatele Veneției sînt belnave de singurate.

Vîntul vede că toate clădirile au rămas deocamdată la locul lor și, mulțumit sau distrat, se duce mai departe, să increțească oglinzile lichide ale lagunei.

STEFAN IURES

Instituto de mașini-unelte din Bengalore (India)